

[Finansministeren.]

ligt omfang. Jeg går da ud fra, at man ude i dette kontrolapparat — det gælder både ligningsdirektorat, skatteråd osv. — foretager den kontrol, man skal foretage. Det er jo det, man har de mennesker til, og det er det, man har ligningsrådet til at sørge for.

Mit ansvar er det, at hvis der er noget, jeg har fornemmelsen af ikke går, som det skal, så skal jeg gribe ind som finansminister. Det er det, jeg har gjort. Det er netop det, der er kernen i denne sag. Jeg har ikke den opfattelse, at det, der foregik på dette område, var, som det skulle være, og derfor tog jeg sagen op med ligningsdirektoratet. Derfor er vi dér, hvor vi er i dag, hvor vi siger, at denne lov bør ophæves.

Til sidst hr. Stetters trivielle gentagelser af dette med, at jeg har rettet en generel anklage. Jeg har ikke rettet nogen generel anklage. Jeg havde lejlighed til allerede ved andenbehandlingen at tilbagevise det og sige, at det kan ikke være til fordel for det sunde erhvervsliv, det gode erhvervsliv, de gode virksomheder, at der er andre virksomheder, som får en særlig fordel ved at kunne bruge vores skattelovgivning på en uberettiget måde, således at deres konkurrencemæssige stilling bliver bedre. Jeg synes, at hr. Stetter skulle støtte mig. Jeg har altså ikke rettet nogen generel anklage mod erhvervslivet, tværtimod. Jeg har sagt, det vil være til gavn for det sunde erhvervsliv, hvis denne lov bliver ophævet.

(Kort bemærkning).

Stetter: Hvis jeg har fremsat en urigtig bemærkning, så er jeg i stand til at undskylde den over for finansministeren. Men det er ministerens administrationsområde. Ministeren har sagt til tinget, at han mener, der foregår groft snyderi. Så er det minsandten efter min ringe mening også ministerens opgave at forsøge at føre beviser for dette og at gennemføre en passende kontrol.

Nu siger ministeren, at mine bemærkninger er trivielle. Er ministeren ikke klar over alvoren i dette? (*Munterhed*). Ja men det kan ikke nytte noget bare at smile, minister, for ministeren kan hverken smile eller snakke sig udenom — det er jo det, ministeren forsøger på. Det er alvorligt, dette her. Der er en krise i Danmark i forholdet imel-

lem befolkningen og parlamentet. Vi kan ikke fortsætte med den slags løse, jeg vil næsten sige igen uforkammede bemærkninger, uden at tinget reagerer. Vi kunne klare det, hvis ministeren var stor nok til at stå op og sige, at dette var en lapsus. Det kan vi ikke få ministeren til at gøre, og det falder tilbage på ministeren og regeringen, men det falder også tilbage på dette folketings værdighed. Jeg begriber ikke, at ministeren, der ellers er en fornuftig person, ikke kan indse alvoren i dette her. Der er ikke noget trivielt i det. Det er virkelig alvorligt.

Ømann: Ja, jeg synes også efterhånden, det er alvorligt. Vil hr. Stetter virkelig som fuldgældigt medlem af ligningsrådet påstå...

Formanden: Man hentyder ikke til medlemmernes andre gøremål.

Ømann: ... undskyld ... at han er uvildende om, at der snydes og snydes groft på dette område?

(Kort bemærkning).

Stetter: Jeg kan sige til det ærede medlem hr. Ømann, at jeg afviser at diskutere på det lave niveau (*Munterhed*).

Formanden: Jeg henstiller, at debatten holdes inden for nogenlunde, skal vi sige parlamentariske former.

Finansministeren (Grünbaum): Ja, man kan jo godt forstå, at hr. Stetter bliver lidt ude af balance, efterhånden som debatten skrider frem.

Nu sagde hr. Stetter til mig: det er alvorligt dette her, finansminister, det er meget alvorligt. Der er en krise mellem befolkningen og parlamentet, som vi her i landet kalder folketinget. Ja men det er jo netop det, jeg sagde ved andenbehandlingen. Der er en krise på hele det store område, der hedder skattelovgivning, skatteunddragelser, både legale skatteunddragelser og illegale, altså skattesnyderi, der er en krise i befolkningen i dette øjeblik. Befolkningen forlanger, at folketinget får ryddet op i skattelovgivningen og på en sådan måde, at det ikke hele tiden skal være de små, der skal undgælde, og de store, der slipper. Det er det,